

Před chvílí jsem odešel od televize, kde hlásili přechod studené fronty a očekávané maximální teploty kolem 8 °C. Nechtěli byste se trochu ohřát? Třeba vzpomínkami na letní, popřípadě jarní festivaly a jiné akce? Zbylo mi jich v notýscích nebo fragmentech počítačových souborů ještě dost, které jsem tu nepublikoval. Nebudu se tvářit, že se jedná o aktuální zpravodajství, ale třeba někoho z vás mé vzpomínky nějakým způsobem zaujmou, vyvolají jeho vlastní zasuté pocity. Zkuste to. Do hotových a nepublikovaných poznámek (většinou to nejsou žádné sevřené a obsáhlé reportáže) jsem už nechtěl sahat, takže se občas dočtete, že ten a ten článek vyjde v nějakém dávno archivním čísle časopisu. Odpusťte mi, prosím, tento časový zmatek a čtěte - proti proudu času, jak je u mých "shrnováků" zvykem?

Mišmaš ve Stromovce

Měl jsem letos pocit, že jsem celé léto na festivalech. Ve skutečnosti jich bylo hodně v červnu a červenci, a v srpnu žádný - pokud budu brát Mohelnický dostavník, o kterém jsem tu už referoval, jako festival zářijový. Poslední opravdu letní akce, se kterou teď začnu, proběhla 27. a 28. července. Byl to multižánrový (podle organizátorů "blues and more music") festival Music In The Park v pražské Stromovce, na který jsem si koupil lístek kvůli možná největší současné bluegrassové hvězdě **Ricky Skaggs**ovi. O Skaggsově zhruba hodinovém bloku jsem už psal do Folk & Country (mělo by vyjít v zářijovém čísle). Podtrhnu jen skutečnost, že Skaggs hrál v podstatě ne-li standardy, tak aspoň velmi tradiční věci. (Dokonce k nelibosti některých z přítomných českých bluegrassmanů.) Že Ricky vládne nevšedním charizmatem. A že na kouzelném výsledku mají Iví podíl i diváci - tedy bluegrassoví fanoušci - nahrnutí pod pódiem, v nejlepším slova smyslu fandící, zapojení do děje, ženoucí Rickyho Skaggsa a jeho Kentucky Thunder k velkým výkonům. Jaký rozdíl mezi někdy řidším, někdy početnějším, ale vždy blazeovaně odtazitým publikem ostatních účinkujících. Tedy aspoň těch, které jsem slyšel. Jediná položka festivalu, na kterou jsem se extra - v sobotu - vydal, máje permanentku, byli staří dobří jazz-rock-popoví **Blood, Sweat & Tears**, kteří rozhodně nezklamali a zahráli a zapívali velmi kvalitní, "plnotučnou" muziku. Údajně největší hvězdy festivalu,

Ms. Lauryn Hill

, která podle organizátorů "položila základy novému pojetí v míšení stylů jako rap, soul, reggae a R&B", jsem se nedomáhal. Když více než půl hodinu po ohlašovaném začátku (podotýkám, že jinak všichni účinkující začínali velmi přesně, což nebyl vzhledem k systému dvou pódíí zas tak velký problém) jsem slyšel stále jen nekonečné a deprimující bedňákovy "check, check, one, two", ze Stromovky jsem uprchl. V pátek jsem před Skaggssem vyslechl podle mého názoru přeceňovaného bílého amerického bluesmana

Otis Taylor

, který se místo zajímavější tvorby nebo charizmatičtějšího podání neustále snažil zmanipulovat chatrný a dost zívající hlouček pod pódiem. Po Skagssovi mě pak mírně zklamali brněnští

Gulo čar

, ze kterých jsem taky cítil manýru na úkor muziky: kdepak je čas mé milované desky

Baro drom

. Naopak mě potěšil jazzman a instrumentální virtuos,

Ricky Skaggs

foto: Lenka Krausová ©

černý Brit **Courtney Pine**, střídající soprán a tenorsaxofon, se svou doprovodnou kapelou obsahující třeba i elektrické housle.

Folková noc na louce

21. července jsem se vydal na Folkovou noc Frýdštejn, poprvé od té doby, co je místo na původním místě ve Frýdštejně na louce u statku **Zuzany a Dalibora Cidlinských** v nedalekých Ondříkovicích (tam byla letos už počtvrté). Přestože se přestěhováním akce přiblížila modelu "festival na fotbalovém hřišti", domnívám se, že je teď příjemnější, než v úzkém d'olíčku pod frýdštejnskou skálou, kde dobře viděli a slyšeli jen ti v prvních "řadách". O Folkové noci píšu rovněž do Folk & Country, akorát si nejsem jist, v kterém čísle článku vyjde. Zde zmíním už jenom to, že Dalibor Cidlinský trošičku překvapivě zařadil jako vrchol festivalu

Žlutého psa

a po něm

Lenku Dusilovou s kapelou

. Víc překvapivé pro folkový festival bylo, že půlhodina zvučení pro každého z výše jmenovaných byla už uvedena v programu akce ("běžní folkaři" se museli nazvučit během několika minut, kdy jim běžel čas z jejich vystoupení), na což nejsme ve folku moc zvyklí. Žlutý pes časy stejně nedodržel a zvučil se za nelibosti části publika více než hodinu. Přijde mi to jako zajímavé téma pro diskusi a určitě se mu ještě někdy budu věnovat.

Dlhé diely, mexická sopka, café a nával

Na pozvání jsem si dopřál mezi řadou letních festivalů jeden ryze městský koncert a zašel si (poprvé) do chváleného klubu Popocafépetl na Újezdě na bratislavské **Longital**. Popocafépetl je celkem příjemný, ale maličký: rozhodně se tam na hudbu svého srdce vydejte s dostatečným předstihem. Já jsem takhle střídal stoj na jedné noze a vysunování krku po vzoru Saxaniny ruky a pohodlné sezení u stolku v postranním sálečku (aspoň jednu reprobednu by tam mohli přidat), z čehož má ovšem zase člověk pocit, že mu možná místo živé kapely hraje juke-box. Longital ničím zvlášť nepřekvapili ani nestrhli, protože tak prostě jejich muzika nepůsobí, ale čas strávený ve společnosti jejich promyšlených tónů určitě nebyl špatně využitý.

Asi tak tři čtvrtě Folkové růže

U Folkové růže (12. - 14. 7.) bych se rád zastavil na trošku déle. Byli jsme sice vyslaní do Jindřichova Hradce za FOLKTime dva, ale nakonec jsem byl kolegou požádán, abych vše napsal sám. Proč ne - s tím, že jsem se na dění, které probíhalo přes den na nádvoří Muzea tolik nesoustředil (a ve čtvrtek jsem tam vůbec nebyl - přijel jsem až na večerní koncert) a taky že prostě klasickou lineární reportáž do Hrubek psát nebudu. Co se týče večerních koncertů, na tom čtvrtečním jsem byl možná ještě příliš nesoustředěný: poletoval jsem, obhlížel výstavu kreslířů časopisu Sorry a z hudby si pamatuji hlavně **Žalmana a spol.**, kteří kralovali večeru, a před nimi jdoucí **Jarret**,

který rozhodně nikdy nezklame, i když bych, myslím, písničky jejich setu uhodl předem. Nechci být rozhodně nezdvorný k dalším vystupujícím tohoto večera, zejména k příjemnému domácímu **Je**

n tak taku

: závada prostě nebyla na jejich vysílači, ale na mém přijímači.

Druhému večeru jednoznačně dominovalo trio **Vladimír Mišík - Radim Hladík - Honza Hrubý**. Tolik radosti z muziky jako starším pánům se nikomu vyvolat nepodařilo; k dispozici měli vlastně docela omezený nástrojový a hlasový park a hity od

Konce obelisku

, přes

Šmajdák a ploužáky

, až po

Stříhali dohola malého chlapečka

nebo

Láska je jako večernice

. Tím nechci říct, že se nic dalšího zajímavého nekonalo. Třeba projekt

Bibítl

(Šantré + Žamboši + do češtiny "přeložené" písně Beatles) mně opět pobavil a potěšil; na rozdíl od

Honzy Hučína

, jehož názorů si vážím, mně přijde vtipný. Samozřejmě proběhly koncerty i jeho "součástek":

Šantré

byli výborní, a

Žamboši

taky, akorát že jim to víc slušelo potom na nocturnu v kapli sv. Máří Magdalény. Stejně tak

Marien

jsem si víc vychutnal při jejich vystoupení na nádvoří Muzea.

Během závěrečného, tedy sobotního večerního koncertu se stalo něco se zvukem, který byl předchozí dva večery vynikající (Honza Friedl). Nejvíc to odnesl **COP**, ale dobrý zvuk vlastně neměl nikdo (celkově slabý zvuk + utopené zpěvy + některé další specifické problémy) kromě začínajícího **Trabandu** a

samozřejmě i končících

Jumping Drums

. Jinak byl sobotní večer asi nejsilněji obsazený. Nejvíc mě potěšilo slyšet po ale opravdu hodně dlouhé době sólového

Vlastu Redla

(pouze v několika písničkách mu pomáhal "Horehronec Svíťa" s fujarou) hrajícího v dobré formě

cokoli od

Holek z Utopie

po překrásně zazpívané

Husličky

. Stále ještě velký zážitek pro mne bylo vystoupení trojčlenného Trabandu s písničkami z jejich nové desky. A ozdobou večera byl i již zmiňovaný COP a skvěle hrající

Jablkoň

.

Na odpoledních koncertech na nádvoří Muzea mě bavila hlavně slunná atmosféra - a nemyslím tím jenom to, že se počasí vydařilo. Působivé pro mne bylo třeba vystoupení již zmíněné Marien - kapela mimochodem dostala na letošní Růži hodně příležitostí - která se slyšitelně lepší, sehrává, usazuje a nezabránil ji v tom ani odchod kytaristy Radka Pídi Bartoše. Poslechl jsem si i letošního písničkářského krčka **Pavla Helana**, velmi milé zpívání dívčího kvarteta **Přelet M.S.**,

Hluboké nedorozumění

s hostující redaktorkou FOLKTimu

Klárkou Perglerovou

na violu a úplně krátce jsem zaregistroval i nová čtyřčlenná

Pouta

s dominujícími sourozenci

Šárkou

a

Radkem Novákovými

.

Hluboké zážitky jsem si letos odnesl z koncertů v kapli, s již zmiňovanými Žambochy (jako trio, s perkusistou **Jiřím Nedavaškou**), kteří kromě skvělých písniček umějí vystavět a vygradovat koncert i - v osobě Honzy Žambocha - provázet mluveným slovem. Ještě víc se mi snad ale tentokrát v kapli líbily odpolední koncerty. Páteční s duem

Ta

maral

, což je

Petr Sedláček

a

Inka Tognerová

. Ti, vrostlí do židlí, hrají a zejména zpívají tak smrtelně vážně, až jsem se bál, aby publiku, zvyklému možná na větší nadhled, nepřipadali směšní. Nikoliv; úspěch byl velký a posluchači zřejmě ocenili, že Tamaral svým písním věří a nese bez zadních vrátek kůži na trh. Úžasný byl sobotní dvojkoncert, na kterém se potkali

Jiří Smrž

a duo

Nestíháme

. Obě položky byly samozřejmě skvělé samy o sobě: Jirka Smrž, konečně v prostředí, které mu maximálně sedí, a s minimálně třemi novými (tedy na desky nenahranými) songy prokazoval, proč patří k zjevením folkové scény. Nestíháme představovali písničky z čerstvé desky

Víceméně v klidu

a jejich vystoupení bylo velká radost: pokud máme někdy pocit, že se ve folku ale vůbec nic neděje, tak tady něco roste přímo před očima a ten pohyb směrem ke kráse a síle byl cítit snad i v té jindřichohradecké kapli. A díky dramaturgovi fungovalo nějak záhadně i to, že Jirka a

Honza s Petrem hráli po sobě. Příslušníci různých generací, každý se svým pojetím, ale ty jejich tóny se tam někde usazený pod klenbou potkávaly a umocňovaly.

No a dík patří i neúnavnosti některých muzikantů (**Stránici s Mírou Ošancem**, Hluboké nedorozumění...) a jejich jamování v hospůdce pod hradem. Nechybělo by náhodou festivalu bez toho něco jako kořeny?

Rudolstadt je jinde

Tím nemyslím filosoficko-muzikologické rozbory, jak moc se Tanz- und Folk Fest Rudolstadt liší od českých, na domácí kapely zaměřených folkových festivalů. Chci jen upozornit, že svou návštěvu zmíněného festivalu (6.-8. července) jsem popsal ve

Lenka Dusilová

foto: Lenka Krausová ©

dvou samostatných povídkách (jedné fotografické) a zde už se jí věnovat samozřejmě nebudu. Chtěl jsem původně napsat, že jsem ji popsal vyčerpávajícím způsobem, ale chci doufat, že přestože těch písmenek je tam hodně, tak si mezi nimi můžete najít leccos zajímavého a zas tak moc vás to nevyčerpá.

38 zahradních hodin

Na Zahradě jsem kvůli předchozímu byl tentokrát pouze jeden den (5. 7.) a dvě noci a uviděl jsem tak největší domácí festival z úplně jiné perspektivy. O svém okouzlení nocemi píšu poznámku do F&C, číslo 9/2007, zde tedy o něčem jiném. Soutěž o Krtky (budou těm "odjinud" připadat méně směšná než stejně prestižní Krtečci?) jsem slyšel z jedné poloviny. Protože jsem poprvé v životě na Zahradě místo "placky" dostal "trhačku" - jako "cizí", mohl jsem si zahlasovat. Věnoval jsem hlas skupině **My3.avi**, čímž jsem sám sebe překvapil, ale hráli (ve stoje!) s nebývalým nasazením a jejich výkon opravdu čněl nad startovním polem. Druhá kapela, která mi připadala hodná hlasu, byl bratislavský

Sanyland

, nekomerční a pro mnohé nudný, ale podle mého názoru zajímavý; soutěžní vystoupení jim dost vyšlo. V dalších větách si budu trochu nechutně honit ego, ale přečtěte si v archivu mé loňské hodnocení soutěže o Krtečky a budete mít taky pocit, že si ho snad přečetli i hlasující diváci a rozhodující činitelé za štáb Folk & Country. Napsal jsem, že štábního Krtečka by neměly dostávat kapely typu

Pupkáči

, ale zajímavé projekty, které nikdy nestrhnou davy - a letos dostal tohoto Krtku výše zmiňovaný

Sanyland. Podivil jsem se, že loni nedostali místo některých jiných Krtečka

Burana Orffchester

a

Načas

- ejhle, ocenění přišla letos. (S Buranou to mám tak, že jejich deska mě dost zklamala, všechny vady tohoto typu projektu jsou tam jak pod zvětšovací sklem. Naživo mě však svým výkonem zatím vždy strhli až okouzlili, k tomu se klidně přiznám.) K skutečně odpornému vytahování trička musím ještě doplnit, že jsem za dvě nejzajímavější kapely českého semifinále Konkursu Zahrady označil budoucí Krtky Načas a

Epy de Myi

... :-). (To v archivu nenajdete, to jsem napsal pro F&C.) No a kromě všech oceněných a vyvěštěných bych rád ještě zmínil písničkáře

Petra Bubáka Bubláka

. Znam ho jako nekompromisního "svářeče"

Nohabandu

, takže jsem čekal nějaký drtivý rámus, místo toho přišly skvělé bluesové písničky s elektrickou kytarou.

Ale pryč od soutěže. Kromě Krtků jsem přes den asi nejvíc času strávil na Zámku. Zajímavý byl bezesporu celý pořad kolem křtu **Juppovy** trampské knihy **Něco mi udělali s palcem** (hrál **Lí stek**

). Rád jsem si taky po nějaké době zase poslechl milou

Terezu Terčovou

, přestože na mladé písničkářské scéně je řada nespornějších talentů. Stejně mě ale potěšil třeba bezdrátový koncert před Zámkem pro kolemjdoucí, který tam (překvapivě bez snídaň) dávala skupina Načas. Co se večerního koncertu týče, musím vyjádřit podiv, že se stále ještě najde dramaturg, který zve na festivaly buď tak nebezpečně nemocného, nebo neuvěřitelně neprofesionálního hudebníka, jakým je

Jan Nedvěd

(nebudu se zde k žádné z obou jediné existujících možností přiklánět). Pozitivním přínosem jeho nepřijezdu bylo, že narychlo povolané

Bezefšeho

mohlo předvést, že už může být ozdobou hlavního koncertu. Trošku děsivým snem hezkého, i když trochu krátkého večera (bodovala skvělá

Jablkoň

, propršely

Jarret

, ale i forbínoví

Žamboši

nebo

Pětník

) byla situace kolem souboru

Moberg Ensemble

. Jejich pozvání mě potěšilo: jedna z možností, jak nepsat dramaturgii Zahrady každý rok přes kopírák. Ovšem trochu nepochopitelné zařazení této rozsáhlé formace na konec večera, horší počasí a překvapivá netolerance zahradního publika vyústily v to, že se všichni (až na pár nadšenců různého ražení) v amfiteátru zvedli a během písní Moberg Ensemblu táhli pomalým

Velká jaroletní poudacka - 1. díl

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Pondělí, 12 Listopad 2007 04:00

krokem, všichni jedním směrem - k východu z amfiteátru. Takhle nějak si představuji, že to vypadalo, když nastoupil krysař...